

Par Ord om § 32. At den er en afgjort Forbedring, er der vist neppe Nogen, der vil negte. Forslaget, som det ligger for, gaar jo ud paa, at naar Soldater have været fængslede, og Pardonstiden kommer, skulle de blive liggende i lige saa mange Dage, som de have været fængslede; selv om en Karl kun har været fængslet i 5 Dage, skal han blive liggende til Eftertjeneste i disse 5 Dage. Men vi forstaa jo saa godt, at denne Straf er haard. Dette, at han skal ligge i de 5 Dage, er i Grunden det Mindste, men det, at han savnes hjemme, naar de andre Soldater komme hjem, er i Grunden det Værste. Hvor er Peer bleven af? De Andre ere jo komne hjem! ja, han er bleven straffet og skal nu blive saa og saa mange Dage derinde. Se, det er det Strengeste! Straffen vil tillige falde noget ulige, idet 5 Dages ganske almindelig Vagtarrest og 5 Dages Band og Brød, saavidt jeg forstaa, vilde have den samme Følge, nemlig 5 Dages Eftertjeneste. Forslaget om, at disse Enkelte, som Afdelingerne hist og her kunne have at slaas med, der næsten ere helt uforbedelige, der straffes atter og atter, uden at det vil hjælpe, at disse enkelte daarlige Karle, som mange Gange udbrede Smitte i en Afdeling og foranledige, at Befalingsmændene maa tage strengere paa de stikkelige Karle, end de ellers vilde være nødt til, fjernes fra Afdelingerne, er et Forslag, jeg sætter ganske overordentlig stor Pris paa. Det erede Medlem fra Aalborg (H. Steffensen) var bange for, at Krigsbestyrelsen kom i Forlegenhed med, hvorledes den skulde faae disse Folk anbragte. Det er nu min Tro, at de just ikke blive mange, de blive vist saa saa, at den nok skal finde derpaa uden nogen stor Væilighed, og der er jo givet vedkommende Mand Leilighed til at vadske den. Blet af sig; hvis han opfører sig godt i et Lidsrum af 2 Maaneder, kan han komme tilbage til sin Afdeling igjen. Dette er en stor Forbedring af Lovforslaget. — Jeg kommer derefter til det andet Punkt, hvor jeg har et fra Flertallets afvigende Staa. Det er § 121. Der er nu sagt saa meget om dette Endringsforslag for og imod, at jeg vil fatte mig kort. Jeg ser godt, at Endringsforslaget kun gaar ud paa at bevare det bestaaende Forhold i den Retning. Jeg siger ogsaa, at Budet om den bestaaende Giltpligt bliver fremsat mere klart, end det nu er; men jeg vilde sætte grumme megen Pris paa, at vi kunde vinde en lille Smule frem paa det Felt. Dette, at en menig Soldat, og jo ogsaa andre Militære, skulle være pligtige til at hjælpe Overmænd, naar disse ere civilt klædte, kan, saaledes som paapeget af flere, være en grumme slem Hindring, mange Gange en Ufrihed, et Baand, der lægges paa ham, og som kan volde ham Forlegenhed. Det er saa let at kjende Befalingsmænd, naar de i deres militære Klæder befinde sig mellem en større Menneskemasse, for

de blanke Knapper og røde Striber skinne igjennem; men det er saa vanstelig at kjende dem, naar de ere civilt klædte, og det er slem for den menige Mand, der skal bevæge sig f. Ex. i Hovedstaden — men jeg vil ogsaa sige i Provindserne, f. Ex. paa en Markeds- eller Torvedag, hvor mange Mennesker ere samlede —, at han ængstelig skal speide om sig bestandig og bestandig, og selv naar han passer nok saa godt paa, kan han komme i Forlegenhed. Der er forresten et Spørgsmaal, jeg har Lyst til at stille, og det kan dog være, at En eller Anden vil svare derpaa siden; det er det Spørgsmaal: Naar en Soldat er gaaet forbi en civilklædt Overmand, uden at hjælpe, og han bliver antastet og kommer for Retten, og han saa paaftaar, at han ikke kjendte eller ikke lagde Mærke til denne Overmand, skal saa vedkommende Overmand absolut bevise, at han kjendte ham, inden Soldaten kan straffes? Jeg holder paa § 121, som den blev vedtagen forrige Gang; men jeg vil sige til, at der er ingen stor Udsigt til vi kunne beholde den, eftersom den høitæredede Marineministers Udtalelser i Formiddagsmødet tydede paa, at det vilde være meget vanstelig. Endringsforslaget er stillet af et Flertal; det kan jo være, at jeg bliver overstemt, men hvis jeg bliver det, vil jeg selvfølgelig alligevel stemme for Loven, da jeg uagtet dette maa anse Loven for at være et meget stort Fremskridt. (Bust: Naturligvis!). Ja, naturligtvis, derom er slet ingen Tvivl for mit Vedkommende. — Sluttelig kun nogle saa Bemærkninger til § 200. Der er jo Ingen, der tør negte, at der i Hæren maa være arbitrær Straffemyndighed — det er iøvrigt et kjedeligt fremmed Navn „arbitrær“, men jeg kjender intet Andet at sætte istedet. (En Stemme: „Vilkaarligt!“); „vilkaarligt“, siges der; maaske kan det bruges, men der maa vist kunne findes et endnu bedre Ord. Naar Soldaten har pubset daarlige, har ligesvem været svinsk med sit Løi — for at bruge et folkeligt Udtryk — saa skal han pubse om; han skal holde sit Løi rent, og Officererne skulle have Lov til at befale ham at holde Løiet rent; men det vilde jo være urimeligt, at han skulde kunne indskyde den Sag for Krigsretten, at Krigsretten skulde se Frakten, om den var banket ordentligt o. s. v. Det er blot et lille Exempel, jeg nævner, paa, at derom kan ikke være nogen som helst Tvivl, at arbitrær Straffemyndighed maa der være; men hvorvidt den skal strække sig, ja, det er en anden Sag. Det er imidlertid umuligt for os at lave en § 200, der er saadan, at ingen Befalingsmand kan misbruge sin Myndighed; det er umuligt. § 200, som den foreligger, blev jo vedtagen forrige Gang, og nu er der Udsigt til, at vi kunne faae adskillige Forbedringer i den; det er virkelig en Forbedring, at disse Disciplinarmidler, Ompudsning osv., som i Forslaget kaldes Straffemidler, nu